

VIII

Ломицький пішов тихою ходою наниз улицею і звернув в глибокий яр, схожий на провалля, зарослий колючками. Узенькою стежечкою він швидко дійшов до горбика недалечке од моря, де стояла Христинина дача, попросту сказати,— рибальська невеличка хатинка.

В душі Ломицького неначе випогодилось. Він був спокійний і думав, як приступити до діла.

От і дачку вже видно. На ганку під напнутою полотняною покрівлею сиділа Христина і махала до його білою хусточкою: вона його вгляділа здалеки. Ломицький вступив в ганок і привітався до Христини.

Христина сиділа коло столика і вишивала рушник якимсь взірцем-безконечником. Вона вишивала од безробіття і, очевидячки, дуже нудилась; зраділа, що нагодився знайомий чоловік.

— Чого це ви такі веселі, як ворона на копиці в дощову годину?— спитала в його Христина.— Були там?— кивнула вона вгору.— Не вдалось? га? Я бачу по ваших очах, що не спосудилось. Еге?

І Христина пильно глянула Ломицькому в очі. Блискучі очі пригасли. Під очима чималі мішечки бгались дрібними зморшками. Очі трохи навіть засниділи. Ті матові складочки стали лиснючі та аж світились наскрізь, неначе перлова маса, од перебутої нервової напруги. Христина милувалась і його великими очима, і оригінальними сутінками тих прозорих зморшків, що залягли смужками попід очима.

— Ваша правда. Знов не вдалось!— обізався Ломицький.

— Шкода мені вас! Зазнала й я колись такого лиха: недурно ж я втекла од свого батенька в вікно та й повінчалась. Я ж вам казала: викрадьте Марусю через вікно або хоч через двері! Нехай тоді мати трохи поскаче циганської халяндри! — сказала Христина.— Стара ніби й животіє на світі задля того, щоб кривдити свою дочку та й вас. Викрадьте Марусю таки зараз! от що! це моя така порада.

— Цього мені не можна зробити. Гм...— сказав Ломицький й замовк, спустивши очі додолу і наче аж засоромивсь.

— Не пробували хіба на своєму віку викрадати паннів? Га? От спробуйте! Скільки в цьому поезії, тайни, романтизму! — сказала Христина.

— Цур йому, пек йому, тому романтизмові! Краще було б обминути його,— сказав Ломицький.

— А спробуйте лишень тепер обійтись без цього романтичного вчинку? А нуте! Що ви мені на це скажете?

— Я знаю... догадуюсь, що є один спосіб, щоб Каралаєва згодилась видати за мене дочку, але, але... Мені ніяково... і трудно це зробити... Але іншого жадного способу нема,— говорив Ломицький, як то кажуть, наздогад буряків, коли моркви треба. Він хитрував так, щоб Христина сама догадалась, чого йому треба, і стала йому до помочі.

— Але, але...— передражнювала його Христина,— вивіз би язичком, як на лопаті, сказав би просто: треба, мовляв, стару Каралаєву передніше видати заміж, тоді й Маруся

буде моя. Чи так?

— Ой, так воно є! — обізвався Ломицький, важко зітхнувши. — Але... але... але... Чи з моїм же хистом зробити це діло?

— Яка чудна метода вашої розмови! Але... але... це, мабуть, по сучасній моді, чи що? Потривайте! Ми вам допоможемо! Ми станемо вам в пригоді поміччю,— гукнула Христина. — Висватаємо передніше Каралаєву, і Маруся буде ваша.

— Будьте ласкаві, допоможіть мені, бо Маруся сохне, в'яне, і я ходжу, мов з-за угла прибитий,— сказав Ломицький.

— Тривайте!.. Поїду, зараз поїду в Бендери до Бичковського! — обізвалась Христина. — Це мій і мого брата давній приятель; з нашої, бачте, компанії. Я потягну його з собою сюди, на Великий Фонтан, на карти. Поманю його добрим могоричем; запросю до себе й Марту Кирилівну. Поведемо їх гуляти над море. Посадимо вкупці в човен та повеземо на море на прогуляння. Знаєте — поезія на морі, морське повітря, добре смачне вино... Я вам цю справу обчиряжу так, що Бичковський і не зоглядиться, як всуне шию в нашійник і сам доброхіть запряжеться в ярмо,— сказала Христина.

— Будьте ласкаві, зробіть це діло! Я догадуюсь, що стара хоче заміж і боїться, щоб дочка не вийшла передніше за неї,— сказав Ломицький.

— Де чорт не вдіє, туди бабу пошле,— сказала Христина. — Оце ж я й думаю залигати налигачем отого бичка. Залигаю та й притягну сюди, хоч би він і опинався.

— Та, бачте, у немолодих дам... то се то се... то нерви, то вередування... — знехотя обізвався Ломицький.

— Добрі нерви! Старій Каралаєвій, мабуть, мало ліків од морського повітря од нервів: їй треба б степового. Як у мене часом було розходяться нерви, то я вийду в степ до косарів, ляжу на копицю сіна та й засну. Висплюсь на полі і нерви засплю. Вивезіть лишень свою Каралаєву в степ та посадіть її хоч на місяць на ожеред сіна, десь під Бендерами, то й минеться те лихо од нервів. Нехай би з місяць попохарчувалась одним повітрям, манною небесною та вранішньою росою, то, може б, не вередувала так,— жартувала Христина.

— Ви-бо все жартуєте, Христино Степанівно! — сказав Ломицький.

— Марта Кирилівна таки добра заводіяка. Коли ви вже з нею завелись та загризлились, то тільки я одна вас розбороню і поєднаю.

— Жарти жартами, а я оце поїду в Бендери та причепою причеплюсь, реп'яхом пристану до Бичковського,— обізвалась Христина. — Я вже знаю, з якого боку приступити до бичка.

— Коли ваша ласка, то й допоможіть мені, бо поки мати не вийде заміж, поти вона не віддасть за мене дочки,— сказав Ломицький.

— А буде за це могорич? А вже я вам цю справу так вироблю, що аж губи оближете.

Христина притулила кінчики пальців до своїх червоних уст і поцілувала їх. Ломицький подякував і поїхав до Одеса.

Ввечері того-таки дня Христина сіла на поїзд, перелетіла степи і вночі опинилась в Бендерах. Переночувавши, вона вранці побігла на квартиру до Бичковського і постукала в двері.

Бичковський тільки що напився чаю і валявся в одній сорочці на канапі.

— Хто там?— спитався Бичковський, підвівши свою здорову кудлату, непричесану голову.

— Я! — обізвалась Христина.

«Ой лишечко, дама!»— подумав Бичковський і схопився з канапи та зопалу насилу натяг на себе сіртук, насилу потрапив в рукави.

— Хто ви такий? — знов спитав Бичковський.

— Ваша давня, як світ, знайома. Чи ви, пак, в чоботях, чи без чобіт? — спитала Христина.

— Ага! це ви, Христино Степанівно! Вибачайте! Зараз трохи причепурюся,— обізвася Бичковський і прожогом вискочив у кімнатку, натяг жилетку і решту убрання, причесав кудлату голову, трохи причепурився й вийшов.

— Можна! — гукнув він з кімнати.— Прошу! Вступіть! Христина раптом одчинила двері. В хаті на столі шипів самовар. Зелений стіл стояв серед хати розкритий, рясно обписаний крейдою, на йому валялись карти й чарки. В кутку стояв кошик з порожніми пляшками.

— Добридень вам! Ого-го! та ви оце, як бачу, після вчорашнього балу! Ще й сліди такі значні,— весело заговорила Христина.

Бичковський вийшов з кімнати і поздоровкався з Христиною.

— Повертайтесь же проворніше! Стоїть та на мене дивиться. Ой ви, правдивий басарабський «кап-ді-боу»! Давайте ж чаю.

Басарабців дражнять «кап-ді-боу», себто «воляча голова», тим що воляча голова — басарабський герб. Басарабці дуже сердяться за це прізвище.

— Чого це ви дражнитесь! — осміхнувся Бичковський.

— Привезла оце вам десять тисяч карбованців,— сказала Христина.

Бичковський витріщив з дива очі й дивився мовчки.

— Чого це ви витріщили на мене очі, наче зроду мене не бачили? Їй-богу, привезла! Ви не дивуйте! Я знала, що ви учора програли усі гроші,— сказала Христина.

— Програв. Що правда, то не гріх. Нігде гріха таїти,— сказав Бичковський,— але, але... Це ваші жарти? Еге так?

— А мені сорока на хвості принесла аж в Одес, що ви, вчора програли усі гроші до останнього шага. Ото я й приїхала, щоб вас оженити й дати вам десять тисяч.

— Мене оженити?— аж крикнув Бичковський.

— Атож! А доки вам байдики бити? Дайте лишень зараз чаю, бо я ще й досі чаю не пила і не снідала. А за чаєм я вам докладніше розкажу про все.

Бичковський, трохи заспаний, ледве повертався коло самовара; він ще не прочумався гаразд після вчорашнього. В його очі аж заснітилися та ніби заснаділи, як кружки на кадовбах з варевом снадіють од плісняви.

— Ат! вже правда, що неповертайло,— сказала весело Христина. І вона миттю кинулась до самовара, налила два стакани чаю і сіла край стола.

— Знаєте свою давню любов? — сказала Христина.— Ще не забули свою давню Марту Кирилівну Каралаєву? Вона оце хоче видати свою дочку заміж, а зять забере

материні гроші. Пишіть до Марти Кирилівни, сватайте її та ще й зараз, коли хочете, щоб не пішли марно десять тисяч, бо потім буде свись! Глядіть, щоб не жалкували потім! А десять тисяч, бачте, гроші! А гроші не полова...

— Ой полова, суцце полова! бо в мене учора усі дочиста витрусились з кишені і неначе за вітром пішли,— обізався Бичковський.— А непогане діло оце ви мені радите... треба б поміркувати за це...

Бичковський задумався.

— Чого ви думаєте? Індик довго думав та й здох... Тут треба швидчій з огню хапати, хоч би й руки попекти, а не йти полапки!— крикнула Христина.— Зараз беріть листок паперу та й пишіть до Каралаєвої.

— Гм... трохи чудно якось, якось ніяково.

— Тим-то ви й тоді втратили Марту, що й тоді було якось ніяково та чудно. Було тоді викрасти її в батька через вікно... Глядіть, бо й тепер знайдуться такі, що вкравдуть Марту. Знаєте, як співають в пісні: «А в нашого дядька гарная дядина — бог йому дав,— та не клади її край віконечка, щоб хто не вкрав».

— Гм... так якось несподівано... А я її недавно бачив:

ще й тепер свіжа, як півонія,— обізався Бичковський.— Та, сказати правду, вона ще не так давно і лист писала до мене...

— Писала? Оце недавно? З Великого Фонтана? Бачте! Пишна, як у саду вишня без червоточини, ще й листи до вас пише сама! А ви ж до неї одписали?

— Ні, ще й досі не посилав одписки. Вона просить, щоб я приїхав до неї будлі-коли на Великий Фонтан на карти. А я оце задлявся з одпискою і з візитом...

— Ей ви, варивода! Добре виварили Марті Кирилівні воду! Беріть же зараз листок паперу та одписуйте, що приїду, мов, оце до вас зараз.

Бичковський виніс листок паперу.

— Чи на такому ж папері пишуть до молодой! — крикнула Христина і видерла в його з рук білий папір, пошматувала його й кинула додолу.

— Ось на якому треба писати!— сказала вона, і одщипнула свій портфель та й вийняла звідтіля листочок дорогого паперу.

— Ось бачите! Намальовані голубки, що цілуються, а ось і гніздечко в квітках. Осьдечки пишіть!— сказала Христина.

Та й настирливі ж ви, не казавши лихого слова! Все настираєтесь... Та що ж його й писати не подумавши! — обізався Бичковський.

— Пишіть про давню любов. Нагадайте, як колись... знаєте?

— Мабуть, почати з того... як в алеї з волоських горіхів колись... це буде до ладу,— сказав Бичковський.

— Починайте з алеї... а потім... що?

— Потім... тоді, пам'ятаю, саме цвіли акації,— сказав Бичковський, гризучи перо.

— Ну його ік нечистому, ті акації! Пишіть діло! Просто й коротко. Ік дідьку ті «ой! ох! Люблю, і зітхаю, і здихаю щодня, щоночі при зорях, і швидко здохну при місяці!» Пишіть ось про що: пишіть, що її не забули і досі і що ви живете в самотині і вона швидко зостанеться сама... і просіть... не її грошей, борони боже, а руки.

— Непогане діло оце вигадали ви... Я про це діло таки думав.

Бичковський написав. Христина прочитала, згорнула листок і вклала в конверт.

— От я й буду вам за сваху! Зараз і одвезу лист на Великий Фонтан, а вона вам напише, але що напише, того не вгадаю,— сказала Христина.

— Може, не схоче за мене заміж,— обізвався смутно Бичковський.— А шкода буде. Старість не за горами. Самому остогидло вже бурлакувати й тинятись по світу. Ще десь загину під лісою ні за цапову душу.

— Може, вона й не схоче. Тоді ви зостанетесь з гарбузом, і я привезу вам того одеського гарбуза. А поки що — будьте здорові та просіть мене в світилки або в свашки. Але й ви гарний кавалер: сватає удову... а хіба ж я не удова? Сама до вас прибудила, а він пише лист до другої. Що це? Мені гарбуз?

Бичковський зареготався. Рівні білі зуби його блиснули з-під червоних виразних уст. Чорні вуси загойдались.

— Ой ви, ви! Прощайте! Та просіть на весілля! Чуєте? — крикнула Христина з порога.

— Та це все, мабуть, ваші жарти! Це ви якусь штучку хочете зо мною встругнути? Еге? — питав з недовірністю Бичковський.

Добру штучку! — крикнула Христина з-за дверей. «Ну та й гуркало ж, оця Христина! Нанесла гуркоту та стукоту повну хату і шезла, неначе шквал на морі.— думав Бичковський, сівши на канапі.— А вона непогане діло мені радить: грошей чортма, в кишені ані шага. Десять тисяч — це не жарти! надходить старість. Треба ж жити, треба чимсь живитись... Треба сватати Марту: ще цвіте... ну, не як рожа, а як розкішна півонія... і без жадної червоточини...»

Бичковського кімната неначе вмерла після голосного щебетання Христини.

Другого дня Христина однесла до Каралаєвої лист Бичковського. Каралаєва прочитала і почервоніла. Вона і справді стала схожа на ту кострубату півонію, що з неї вже потроху обсипаються збляклі листочки. Дочитавши листок, вона подякувала Христині і, запишавши губи, сказала, що зараз напише Бичковському відповідь!

Христина побігла в Одес, знайшла квартиру Ломицького, вбігла до його раптом, так само як і до Бичковського, і зараз вирядила його до Каралаєвої. Каралаєва весела-весела, як молода дівчина, привіталась до його ласкаво, взяла за руку Марусю і, поцілувавши її, сказала:

— Ходім, діти, погуляємо над морем. Там, на тому місці, де ви, Дем'яне Антоновичу, розбили свій годинник, я маю вам щось цікаве сказати.

Марта Кирилівна вхопила свого зонтика і вийшла. За нею слідком вийшла Маруся та Ломицький. Він прижмурих до Марусі очі і осміхнувся. Маруся все втямила й почервоніла.

Марта Кирилівна йшла швидко, трохи не бігла бігцем. За нею поспішалися Ломицький та Маруся, бліда, з запалими щоками, наче замучена. Здавалось, ніби Марта Кирилівна веде дочку до жертівника, як Авраам колись вів свого сина Ісаака, щоб принести її на жертвоприносини, тільки не богові, а своєму егоїзмові.

Прийшовши над кручу, до каменя, Марта Кирилівна стала і якось роблено й штучно

промовила до Ломицького:

— Теперечки я пойняла віри, що дійсно є на світі щира любов! На цьому місці, де ви доказали свою любов такими доводами, я віддаю вам руку своєї коханої єдиної дитини-єдиниці.

Марта Кирилівна взяла Марусину руку і подала її Ломицькому; потім, поцілувавши Марусю в вид, а Ломицького в чоло, вона промовила:

— Не думайте, Антоне Дем'яновичу, що я зовсім не мала думки видати за вас Марусю. Не подумайте собі, що я вередувала, морочила вас обох. Борони боже! Я людина не лиха, я не егоїстка. Я мати для своєї дочки, але я передніше за все лібералка, сьогочасна людина. В мене передніше за все критика людей, критика... як бо ти, Марусю, любиш промовляти?

— Критика принципів,— тихо обізвалась Маруся.

— Критика принципів, критика вчинків, усяких помилок та хиб, критика та ще критика! Я не маю й думки ганити вас, але я нічого не роблю на галай — на балай, не поміркувавши гаразд! Я не люблю ходити навпомацки або манівцями; нічого не люблю робити навмання. І я держусь сучасних принципів. Тим-то я вас трохи, може, й помордувала. Це вже моя провина, навіть моє проступство перед вами. Але за це вибачайте мені. Будьте ж щасливі на увесь свій вік. Весілля, про мене, хоч і зараз.

Вона знов поцілувала Марусю й Ломицького.

— І море слухає ваші розумні слова,— обізався Ломицький,— дивіться, як воно вгамувалось та втихомирилось!

— Якраз так, як моя душа теперечки,— сказала щаслива Маруся.

—І моя!— додала, з запалом Марта Кирилівна, ще й рукою махнула до неба.